

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2024. gada 30. maijā *

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Pakalpojumu sniegšanas brīvība – Informācijas sabiedrības pakalpojumu sniedzēji – Pienākums sniegt informāciju par tiešsaistes starpniecības pakalpojumu sniedzēja ekonomisko situāciju – Direktīva 2000/31/EK – Koordinēta joma – Princips par kontroli izcelsmes dalībvalstī – Atkāpes – Jēdziens “pasākumi, kas pieņemti pret noteiktu informācijas sabiedrības pakalpojumu” – Regula (ES) 2019/1150 – Mērķis

Lietā C-665/22

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Tribunale amministrativo regionale per il Lazio* (Lacio Reģionālā administratīvā tiesa, Itālija) iesniegusi ar 2022. gada 10. oktobra lēmumu un kas Tiesā reģistrēts 2022. gada 21. oktobrī, tiesvedībā

Amazon Services Europe Sàrl

pret

Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni,

TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētāja A. Prehala [*A. Prechal*], tiesneši F. Biltšens [*F. Biltgen*], N. Vāls [*N. Wahl*] (referents), J. Pasers [*J. Passer*] un M. L. Arasteja Saūna [*M. L. Arastey Sahún*],

ģenerālvokāts: M. Špunars [*M. Szpunar*],

sekretārs: A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko snieguši:

- *Amazon Services Europe Sàrl* vārdā – *F. Angeloni, M. Berliri, S. Borocci, G. Gelera* un *F. Moretti, avvocati*,
- Itālijas valdības vārdā – *G. Palmieri*, pārstāve, kurai palīdz *L. Delbono* un *R. Guizzi, avvocati dello Stato*,

* Tiesvedības valoda – itāļu.

- Čehijas Republikas valdības vārdā – *M. Smolek, T. Suchá* un *J. Vláčil*, pārstāvji,
- Īrijas vārdā – *M. Browne, Chief State Solicitor, A. Joyce* un *M. Tierney*, pārstāvji, kuriem palīdz *D. Fennelly, BL*,
- Eiropas Komisijas vārdā – *L. Armati, M. Escobar Gómez, S. L. Kaléda* un *L. Malferrari*, pārstāvji,

noklausījusies ģenerālvokāta secinājumus 2024. gada 11. janvāra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) 2019/1150 (2019. gada 20. jūnijs) par taisnīguma un pārredzamības veicināšanu komerciālajiem lietotājiem paredzētos tiešsaistes starpniecības pakalpojumos (OV 2019, L 186, 57. lpp.), Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2000/31/EK (2000. gada 8. jūnijs) par dažiem informācijas sabiedrības pakalpojumu tiesiskiem aspektiem, jo īpaši elektronisko tirdzniecību, iekšējā tirgū (Direktīva par elektronisko tirdzniecību) (OV 2000, L 178, 1. lpp.), Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu (ES) 2015/1535 (2015. gada 9. septembris), ar ko nosaka informācijas sniegšanas kārtību tehnisko noteikumu un Informācijas sabiedrības pakalpojumu noteikumu jomā (OV 2015, L 241, 1. lpp.), Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2006/123/EK (2006. gada 12. decembris) par pakalpojumiem iekšējā tirgū (OV 2006, L 376, 36. lpp.), kā arī LESD 56. pantu.
- 2 Šis lūgums ir iesniegts saistībā ar tiesvedību starp atbilstoši Luksemburgas tiesībām dibinātu sabiedrību *Amazon Services Europe Sàrl* (turpmāk tekstā – “*Amazon*”) un *Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni* (Komunikāciju regulatīvā iestāde, Itālija; turpmāk tekstā – “*AGCOM*”) par minētās iestādes veiktajiem pasākumiem attiecībā uz tiešsaistes starpniecības pakalpojumu sniedzējiem.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

Regula 2019/1150

- 3 Regulas 2019/1150 3., 7. un 51. apsvērumā ir paredzēts:

“(3) Patērētāji ir pieņēmuši tiešsaistes starpniecības pakalpojumus, un konkurētspējīga, taisnīga un pārredzama tiešsaistes ekosistēma, kurā uzņēmumi rīkojas atbildīgi, ir arī būtiska patērētāju labklājības nodrošināšanai. Tiešsaistes platformu ekonomikas pārredzamības un uzticamības nodrošināšana darījumu attiecībās starp uzņēmumiem varētu arī netieši palīdzēt uzlabot patērētāju uzticēšanos tiešsaistes platformu ekonomikai. Tomēr tiešsaistes platformu ekonomikas attīstības tiešo ietekmi uz patērētājiem regulē citi Savienības tiesību akti, jo īpaši patērētāju [aizsardzības] *acquis*.

[..]

- (7) [Eiropas] Savienības līmenī būtu jāizveido mērķtiecīgs obligāto noteikumu kopums, lai iekšējā tirgū nodrošinātu taisnīgu, paredzamu, ilgtspējīgu un uzticamu tiešsaistes uzņēmējdarbības vidi. Jo īpaši komerciālajiem tiešsaistes starpniecības pakalpojumu lietotājiem būtu jānodrošina pienācīga pārredzamība, kā arī efektīvas tiesiskās aizsardzības iespējas visā Savienībā, lai Savienībā sekmētu pārrobežu darījumdarbību un tādējādi uzlabotu pareizu iekšējā tirgus darbību un lai vērstos pret iespējamu jaunu sadrumstalotību konkrētās jomās, uz kurām attiecas šī regula.

[..]

- (51) Ņemot vērā to, ka šīs regulas mērķi – proti, nodrošināt taisnīgu, paredzamu, ilgtspējīgu un uzticamu tiešsaistes uzņēmējdarbības vidi iekšējā tirgū – nevar pietiekami labi sasniegt atsevišķās dalībvalstīs, bet mēroga un ietekmes dēļ minētos mērķus var labāk sasniegt Savienības līmenī, Savienība var pieņemt pasākumus saskaņā ar [LES] 5. pantā noteikto subsidiaritātes principu. Saskaņā ar minētajā pantā noteikto proporcionalitātes principu šajā regulā būtu jāparedz vienīgi tie pasākumi, kas ir vajadzīgi minētā mērķa sasniegšanai.”

4 Saskaņā ar šīs regulas 1. pantu:

“1. Šīs regulas mērķis ir veicināt iekšējā tirgus pienācīgu darbību, izklāstot noteikumus, kas garantē, ka tiešsaistes starpniecības pakalpojumu komerciālajiem lietotājiem un korporatīvo tīmekļa vietņu lietotājiem saistībā ar tiešsaistes meklētājprogrammām tiek nodrošināta pienācīga pārredzamība, taisnīgums un efektīvi tiesiskās aizsardzības līdzekļi.

2. Šo regulu piemēro tiešsaistes starpniecības pakalpojumiem un tiešsaistes meklētājprogrammām, ko nodrošina vai piedāvā nodrošināt attiecīgi komerciālajiem lietotājiem un korporatīvo tīmekļa vietņu lietotājiem, kuru uzņēmējdarbības vieta vai dzīvesvieta ir Savienībā un kuri, izmantojot minētos tiešsaistes starpniecības pakalpojumus vai tiešsaistes meklētājprogrammas, piedāvā preces vai pakalpojumus patērētājiem, kas atrodas Savienībā, neatkarīgi no minēto pakalpojumu sniedzēju uzņēmējdarbības veikšanas vietas vai dzīvesvietas un neatkarīgi no tā, kādi tiesību akti citādi būtu piemērojami.

[..]

5. Šī regula neskar Savienības tiesību aktus, jo īpaši Savienības tiesību aktus, kas piemērojami tādās jomās kā tiesu iestāžu sadarbība civillietās, konkurence, datu aizsardzība, komercnoslēpumu aizsardzība, patērētāju tiesību aizsardzība, elektroniskā komercija un finanšu pakalpojumi.”

5 Minētās regulas 2. panta 1. punktā ir noteikts:

“Šajā regulā piemēro šādas definīcijas:

- 1) “komerciālais lietotājs” ir jebkura privātpersona, kas rīkojas savas komerciālās vai profesionālās darbības ietvaros, vai jebkura juridiska persona, kas, izmantojot tiešsaistes starpniecības pakalpojumus, piedāvā patērētājiem preces vai pakalpojumus nolūkos, kas saistīti ar tās komercdarbību, darījumdarbību, amatniecisko darbību vai profesiju”.

Direktīva 2000/31

6 Atbilstoši Direktīvas 2000/31 1. pantam:

“1. Šī direktīva cenšas veicināt pienācīgu iekšējā tirgus darbību, nodrošinot brīvu informācijas sabiedrības pakalpojumu apriti starp dalībvalstīm.

[..]

5. Šī direktīva neattiecas uz:

a) nodokļu aplikšanas jomu;

[..].”

7 Šīs direktīvas 2. panta h) punktā ir noteikts:

“Šajā direktīvā terminiem ir šādas nozīmes:

[..]

h) “koordinēta joma”: prasības, kas noteiktas dalībvalstu juridiskajās sistēmās un kas piemērojamas informācijas sabiedrības pakalpojumu sniedzējiem vai informācijas sabiedrības pakalpojumiem, neatkarīgi no tā, vai tās ir vispārējas, vai arī tās ir īpaši izveidotas šiem pakalpojumiem vai pakalpojumu sniedzējiem.

i) Koordinētā joma attiecas uz prasībām, kuras pakalpojuma sniedzējam jāievēro attiecībā uz:

- informācijas sabiedrības pakalpojuma darbības sākšanu, [piemēram,] prasībām, kas saistītas ar kvalifikāciju, atļauju saņemšanu vai paziņošanu,
- informācijas sabiedrības pakalpojuma darbības veikšanu, piemēram, prasībām, kas saistītas ar pakalpojuma sniedzēja uzvedību, prasībām attiecībā uz pakalpojumu kvalitāti vai saturu, tostarp tās, kas piemērojamas reklamēšanai un kontraktiem, vai prasībām, kas saistītas ar pakalpojuma sniedzēja saistībām [atbildību];

[..].”

8 Minētās direktīvas 3. pantā ir noteikts:

“1. Katra dalībvalsts nodrošina, ka informācijas sabiedrības pakalpojumi, ko piedāvā pakalpojumu sniedzējs, kurš reģistrēts [iedibināts] tās teritorijā, atbilst valsts noteikumiem, kas piemērojami attiecīgajā dalībvalstī un ko ietver koordinētā joma.

2. Dalībvalstis koordinētajā jomā noteiktu iemeslu dēļ nedrīkst ierobežot brīvību piedāvāt informācijas sabiedrības pakalpojumus no citas dalībvalsts.

[..]

4. Dalībvalstis var pieņemt pasākumus, lai atkāptos no 2. punkta attiecībā uz noteiktu informācijas sabiedrības pakalpojumu, ja tiek ievēroti šādi noteikumi:

a) pasākumi ir:

i) nepieciešami viena no šādiem iemesliem dēļ:

- sabiedriskā kārtība, jo īpaši kriminālpārkāpumu novēršana, izmeklēšana, atklāšana un kriminālvajāšana, ieskaitot nepilngadīgo aizsardzību un cīņu pret kūdišanu uz naidu rases, dzimuma, ticības vai tautības dēļ un personu cieņas un goda aizskaršanu attiecībā uz individuālām personām,
- sabiedrības veselības aizsardzība,
- sabiedrības drošība, ietverot valsts drošības un aizsardzības nodrošināšanu,
- patērētāju aizsardzība, ietverot ieguldītāju aizsardzību;

ii) pieņemti pret noteiktiem [noteiktu] informācijas sabiedrības pakalpojumiem [pakalpojumu], kas ierobežo [apdraud] i) punktā minētos mērķus vai kas rada nopietnas aizdomas, ka tie [tas] varētu ierobežot [apdraudēt] šos mērķus;

iii) samērīgi ar šiem mērķiem;

b) pirms attiecīgo pasākumu pieņemšanas, neskarot tiesas procesus, tostarp iepriekšējo izmeklēšanu un darbības, kas veiktas saskaņā ar kriminālizmeklēšanu, dalībvalsts ir:

- prasījusi 1. punktā minētajai dalībvalstij pieņemt pasākumus, taču tā šādus pasākumus nav pieņēmusi, vai tie bijuši nepiemēroti [nepietiekami],
- paziņojusi [Eiropas] Komisijai un 1. punktā minētajai dalībvalstij par savu nodomu pieņemt šādus pasākumus.

[..]”

Direktīva 2006/123

9 Direktīvas 2006/123 1. panta 1. punktā ir noteikts:

“Šajā direktīvā ir paredzēti vispārīgi noteikumi, lai atvieglinātu to, kā pakalpojumu sniedzēji īsteno brīvību veikt uzņēmējdarbību un pakalpojumu brīvu apriti, vienlaikus saglabājot augstu pakalpojumu kvalitātes līmeni.”

10 Saskaņā ar šīs direktīvas 3. panta 1. punktu:

“Ja šīs direktīvas noteikumi ir pretrunā ar kādiem noteikumiem citā Kopienas tiesību aktā, ar kuru regulē īpašus aspektus piekļuvei kādai pakalpojumu darbībai vai tās veikšanai konkrētās nozarēs vai konkrētās profesijās, šā cita Kopienas tiesību akta noteikumi prevalē un tos piemēro attiecīgajās nozarēs vai profesijās. [..]”

11 Minētās direktīvas 16. panta 1. punktā ir noteikts:

“Dalībvalstis ievēro pakalpojumu sniedzēju tiesības sniegt pakalpojumus dalībvalstī, kas nav valsts, kurā tie veic uzņēmējdarbību [iedibināti].

Dalībvalsts, kurā sniedz pakalpojumu, tās teritorijā nodrošina brīvu piekļuvi pakalpojumu darbībai un brīvību veikt pakalpojumu darbību.

Dalībvalstis nenosaka, ka – lai attiecīgās dalībvalsts teritorijā piekļūtu pakalpojumu darbībai vai to veiktu – jāizpilda jebkādas prasības, kas neatbilst šādiem principiem:

- a) nediskriminēšana – prasība nedrīkst būt ne tieši, ne netieši diskriminējoša attiecībā uz valstspiederību vai – juridisko personu gadījumā – attiecībā uz dalībvalsti, kurā tās veic uzņēmējdarbību [iedibinātas];
- b) nepieciešamība – prasībai jābūt pamatotai ar sabiedriskās kārtības, valsts drošības, veselības aizsardzības vai vides aizsardzības iemesliem;
- c) samērīgums – prasībai jābūt piemērotai, lai sasniegtu noteikto mērķi, un tā nedrīkst būt augstāka, nekā ir nepieciešams šā mērķa sasniegšanai.”

Direktīva 2015/1535

12 Direktīvas 2015/1535 1. panta 1. punktā ir noteikts:

“Šajā direktīvā piemēro šādas definīcijas:

[..]

- b) “pakalpojums” ir jebkāds Informācijas sabiedrības pakalpojums, tas ir, jebkāds pakalpojums, ko parasti sniedz par atlīdzību no attāluma, ar elektroniskiem līdzekļiem un pēc pakalpojumu saņēmēja individuāla pieprasījuma.

[..]

- e) “noteikumi par pakalpojumiem” ir vispārīga rakstura prasība attiecībā uz pakalpojumu sniegšanas uzsākšanu un veikšanu b) apakšpunkta nozīmē, jo īpaši – noteikumi par pakalpojumu sniedzēju, pakalpojumiem un pakalpojumu saņēmēju, izņemot noteikumus, kas nav [konkrēti] paredzēti minētajā apakšpunktā noteiktajiem pakalpojumiem.

[..]

- f) “tehniskie noteikumi” ir tehniskas specifikācijas un citas prasības vai noteikumi par pakalpojumiem, ietverot attiecīgus administratīvus noteikumus, kuru ievērošana ir obligāta, *de jure* vai *de facto*, tirdzniecības, pakalpojumu sniegšanas, pakalpojumu sniedzēja izveidošanas vai izmantošanas gadījumā kādā dalībvalstī vai lielā tās daļā, kā arī dalībvalstu normatīvie un administratīvie akti, izņemot 7. pantā minētos, kas aizliedz ražojuma ražošanu, importu, tirdzniecību vai izmantošanu vai kas aizliedz pakalpojumu sniegšanu vai izmantošanu vai arī aizliedz veikt uzņēmējdarbību kā pakalpojumu sniedzējam;

[..].”

- 13 Šīs direktīvas 5. panta 1. punkta pirmajā daļā ir paredzēts:

“Saskaņā ar [neskarot] 7. pantu[,] dalībvalstis nekavējoties dara Komisijai zināmu jebkuru tehnisko noteikumu projektu, izņemot gadījumus, ja tas pārņem visu starptautiskā vai Eiropas standarta tekstu – tādā gadījumā pietiek ar informāciju par attiecīgo standartu; tās paziņo Komisijai pamatojumu šādu tehnisku noteikumu pieņemšanas vajadzībai, ja minētais pamatojums jau nav paskaidrots projektā.”

Itālijas tiesības

1997. gada 31. jūlija Likums Nr. 249

- 14 1997. gada 31. jūlija *legge n. 249 – Istituzione dell’Autorità per le garanzie nelle comunicazioni e norme sui sistemi delle telecomunicazioni e radiotelevisivo* (Likums Nr. 249, ar ko tiek izveidota Komunikāciju regulatīvā iestāde un noteiktas normas par telesakaru un radiotelevīzijas sistēmām; 1997. gada 31. jūlija *GURI* Nr. 177 kārtējais pielikums) 1. pantā ir paredzēts:

“[..]

29. Subjektiem, kuri [AGCOM] pieprasītajos paziņojumos sniedz nepatiesus grāmatvedības datus vai faktus par savu darbību, ir piemērojami Civilkodeksa 2621. pantā paredzētie sodi.

30. Subjektiem, kuri noteiktajā termiņā un kārtībā neiesniedz [AGCOM] pieprasītos dokumentus, datus un informāciju, šī iestāde uzliek administratīvu naudas sodu no viena miljona [Itālijas liru (ITL) (aptuveni 516 EUR) līdz divsimt miljoniem ITL (aptuveni 103 000 EUR)] apmērā.

[..]”

- 15 1997. gada 31. jūlija Likuma Nr. 249, redakcijā ar grozījumiem, kas izdarīti ar 2020. gada 30. decembra *legge n. 178 – Bilancio di previsione dello Stato per l’anno finanziario 2021 e bilancio pluriennale per il triennio 2021-2023* (Likums Nr. 178 par valsts budžetu 2021. finanšu gadam un daudzgadu budžetu trīs gadu periodam no 2021. līdz 2023. gadam; 2020. gada 30. decembra *GURI* Nr. 322 kārtējais pielikums), 1. panta 6. punkta c) apakšpunkta 14.*bis* punktā ir paredzēts:

“[AGCOM] uzdevumi ir šādi:

[..]

c) [AGCOM] Padome:

[..]

14.*bis*) nodrošina Regulas [2019/1150] pienācīgu un efektīvu piemērošanu, tostarp pieņemot vadlīnijas, ieviešot rīcības kodeksus un vācot atbilstošo informāciju”.

Lēmums Nr. 397/13

- 16 2013. gada 25. jūnijā AGCOM pieņēma *delibera n. 397/13/CONS – Informativa economica di sistema* (Lēmums Nr. 397/13/CONS par sistēmisku ekonomisko pārskatu; turpmāk tekstā – “Lēmums Nr. 397/13”).
- 17 Lēmuma Nr. 397/13 2. panta 1. punktā ir uzskaitītas to subjektu kategorijas, kuriem ir pienākums nosūtīt AGCOM dokumentu ar nosaukumu “*Informativa economica di sistema*” (sistēmiskais ekonomiskais pārskats) (turpmāk tekstā – “SEP”).
- 18 Šī lēmuma 6. pantā ir noteikts:
- “1. Subjektus, kuri, pildot šā lēmuma 2. pantā paredzēto pienākumu, paziņo nepatiesus datus, soda saskaņā ar [1997. gada 31. jūlija Likuma Nr. 249] 1. panta 29. punktu.
2. Subjektus, kuri noteiktajā termiņā un kārtībā nepilda šā lēmuma 2. pantā paredzēto pienākumu, soda saskaņā ar [1997. gada 31. jūlija Likuma Nr. 249] 1. panta 30. punktu.”

Lēmums Nr. 161/21

- 19 2021. gada 12. maijā AGCOM pieņēma *delibera n. 161/21/CONS – Modifiche alla delibera n. 397/13 del 25 giugno 2013 “Informativa Economica di Sistema”* (Lēmums Nr. 161/21/CONS par grozījumiem 2013. gada 25. jūnija Lēmumā Nr. 397/13/CONS par sistēmisku ekonomisko pārskatu) (turpmāk tekstā – “Lēmums Nr. 161/21”).
- 20 Lēmuma Nr. 161/21 preambulā ir paredzēts:
- “[..]
- ņemot vērā Regulu 2019/1150 [..],
- ņemot vērā [2020. gada 30. decembra Likumu Nr. 178] [..],
- [..]
- tā kā [SEP] ir ikgadēja deklarācija, kas ir [jāaizpilda] komunikāciju operatoriem un kas attiecas uz identifikācijas datiem un ekonomiskajiem datiem saistībā ar attiecīgo subjektu veiktajām darbībām, lai savāktu vajadzīgos elementus konkrētu juridisku pienākumu izpildei, tostarp *Sistema integrato delle comunicazioni* [(integrētā komunikāciju sistēma (SIC))] uzlabošanai un [koncentrācijas] robežvērtību pārbaudei šīs sistēmas ietvaros, analīzes par tirgu un iespējamo dominējošo stāvokli vai stāvokli, kas katrā ziņā apdraud plurālismu, gada ziņojumu un aptaujas [..], kā arī, lai varētu atjaunināt komunikāciju operatoru statistikas bāzi;
- tā kā ar [2020. gada 30. decembra Likumu Nr. 178] [AGCOM] ir piešķirtas jaunas pilnvaras, uzticot tai uzdevumu nodrošināt “Regulas [2019/1150] pienācīgu un efektīvu piemērošanu, tostarp pieņemot vadlīnijas, ieviešot rīcības kodeksus un vācot atbilstošo informāciju”;

[tā] kā tādēļ būtu jāpaplašina [daži] SEP ziņošanas pienākumi, tos attiecinot arī uz tiešsaistes starpniecības un tiešsaistes meklētājprogrammu pakalpojumu sniedzējiem, lai katru gadu apkopotu attiecīgo informāciju un veiktu darbības, kuru mērķis ir nodrošināt pienācīgu un efektīvu Regulas 2019/1150 piemērošanu un to uzdevumu veikšanu, kas [AGCOM] uzticēti ar [2020. gada 30. decembra Likumu Nr. 178];

[..]”

- 21 Ar šā lēmuma 1. panta 1. punktu ir grozīts Lēmuma Nr. 397/13 2. pantā ietvertais saraksts, lai pienākumu nosūtīt SEP uz AGCOM attiecinātu uz šādām divām subjektu kategorijām:

“[..]

h) tiešsaistes starpniecības pakalpojumu sniedzēji: fiziskas vai juridiskas personas, kuras, pat ja tās nav iedibinātas vai nedzīvo valsts teritorijā, sniedz vai piedāvā sniegt Regulā 2019/1150 definētos tiešsaistes starpniecības pakalpojumus komerciālajiem lietotājiem, kuri ir iedibināti vai dzīvo Itālijā;

i) tiešsaistes meklētājprogrammu pakalpojumu sniedzēji: fiziskas vai juridiskas personas, kuras, pat ja tās nav iedibinātas vai nedzīvo valsts teritorijā, sniedz vai piedāvā sniegt Regulā 2019/1150 definētos tiešsaistes meklētājprogrammu pakalpojumus itāļu valodā vai komerciālajiem lietotājiem, kuri ir iedibināti vai dzīvo Itālijā.

[..]”

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

- 22 *Amazon*, kuras juridiskā adrese ir Luksemburgā, pārvalda tiešsaistes platformu, kas ļauj sasaistīt pārdevējus un patērētājus, lai tie varētu veikt savstarpējus preču pārdošanas darījumus.
- 23 Pēc grozījumiem valsts tiesiskajā regulējumā, kas izriet no 2020. gada 30. decembra Likuma Nr. 178 un Lēmuma Nr. 161/21, kurus pieņēmušas Itālijas iestādes, it īpaši, lai nodrošinātu Regulas 2019/1150 piemērošanu, *Amazon* kā tiešsaistes starpniecības pakalpojumu sniedzējam kopš tā laika ir pienākums nosūtīt AGCOM SEP, proti, dokumentu, kurā ir jāiekļauj informācija par pakalpojumu sniedzēja ekonomisko situāciju.
- 24 *Amazon* cēla prasību *Tribunale amministrativo regionale per il Lazio* (Lacio Reģionālā administratīvā tiesa, Itālija), proti, iesniedzējtiesā, citastarp lūdzot atcelt Lēmumu 161/21.
- 25 Minētajā tiesā *Amazon* apgalvo, ka šis lēmums, ciktāl ar to šai sabiedrībai noteikts pienākums nosūtīt AGCOM SEP, ir pretrunā pakalpojumu sniegšanas brīvības principam, Regulai 2019/1150 un vairākām direktīvām.
- 26 Šajā ziņā minētā tiesa atgādina, pirmām kārtām, ka pēc Regulas 2019/1150 pieņemšanas Itālijas likumdevējs ar 2020. gada 30. decembra Likumu Nr. 178 grozīja 1997. gada 31. jūlija Likumu Nr. 249.

- 27 Tādējādi *AGCOM* esot uzdots uzraudzīt Regulas 2019/1150 piemērošanu, citastarp vācot informāciju (1997. gada 31. jūlija Likuma Nr. 249 1. panta 6. punkta c) apakšpunkta 14.*bis* punkts redakcijā ar grozījumiem, kas izdarīti ar 2020. gada 30. decembra Likumu Nr. 178).
- 28 Otrām kārtām, iesniedzējtiesa norāda, ka ar Lēmumu Nr. 161/21 *AGCOM* grozīja Lēmumu Nr. 397/13, lai ņemtu vērā Itālijas likumdevēja Regulas 2019/1150 piemērošanai noteiktos pasākumus. Tādējādi pienākums nosūtīt *AGCOM* SEP tika paplašināts, to attiecinot arī uz tiešsaistes starpniecības un tiešsaistes meklētājprogrammu pakalpojumu sniedzējiem (turpmāk tekstā – “attiecīgie pakalpojumu sniedzēji”), kas piedāvā pakalpojumus Itālijā.
- 29 Šī tiesa precizē, ka SEP nosūtīšana sākotnēji tika paredzēta *Garante per la radiodiffusion e l'editoria* (Apraides garantijas iestāde, Itālija) vajadzībām saskaņā ar likumdošanas normām, ar kurām šai iestādei bija piešķirtas pilnvaras veikt pasākumus, lai noteiktu grāmatvedības datus un citu informāciju, kas atsevišķiem subjektiem tai jāpaziņo, un ka šīs garantijas iestādes pilnvaras tika nodotas *AGCOM*.
- 30 Minētā tiesa uzskata, ka ar Lēmumu Nr. 161/21 *AGCOM* attiecīgajiem pakalpojumu sniedzējiem ir noteikusi pienākumu sniegt tai svarīgu un specifisku informāciju par to ekonomisko situāciju. Tādējādi, piemēram, šiem pakalpojumu sniedzējiem esot jāsniedz informācija par kopējiem ieņēmumiem no tiešsaistes tirdzniecības vietnēm, par summām, kuras iekasētas kā abonēšanas maksa un kā maksa, ko par reģistrāciju, piesaisti vai parakstīšanos uz šo pakalpojumu sniedzēju tiešsaistes tirdzniecības platformu maksā Itālijā iedibināti lietotāji, lai tiem būtu iespēja piedāvāt patērētājiem preces vai pakalpojumus, par fiksētām un mainīgām komisijas maksām, ko iekasē par tādu preču vai pakalpojumu pārdevumiem tiešsaistes tirdzniecības platformā, ko patērētājiem piedāvā Itālijā iedibinātie komerciālie tiešsaistes starpniecības pakalpojumu lietotāji Regulas 2019/1150 2. panta 1. punkta izpratnē (turpmāk tekstā – “komerciālie lietotāji”), par fiksētām un mainīgām komisijas maksām, ko Itālijā iedibinātie komerciālie lietotāji maksā par tādu preču vai pakalpojumu pārdošanu, kas patērētājiem tiek piedāvāti, izmantojot tiešsaistes tirdzniecības platformu, par citiem ieņēmumiem no starpniecības pakalpojumiem, kas nav reklāma un ko sniedz Itālijā iedibinātajiem komerciālajiem lietotājiem vai citiem lietotājiem, kuri piedāvā preces vai pakalpojumus patērētājiem, izmantojot tiešsaistes tirdzniecības platformu.
- 31 Iesniedzējtiesa uzsver, ka SEP nenosūtīšana *AGCOM* vai nepatiesas informācijas sniegšana ir sodāma ar 1997. gada 31. jūlija Likuma Nr. 249 1. panta 29. un 30. punktā paredzētajiem sodiem.
- 32 Ņemot vērā šos apstākļus, iesniedzējtiesa uzskata, ka pienākums nosūtīt *AGCOM* SEP vairākos aspektos varētu būt nesaderīgs ar Savienības tiesībām, it īpaši ar pakalpojumu sniegšanas brīvības principu, Regulu 2019/1150 un vairākām direktīvām.
- 33 Attiecībā uz Regulu 2019/1150 iesniedzējtiesa uzskata, ka nav nekādas saiknes starp tajā paredzēto pienākumu ievērošanu un SEP prasīto informāciju, kura galvenokārt attiecas uz attiecīgo pakalpojumu sniedzēju ieņēmumiem un kurai nav nozīmes, lai nodrošinātu attiecību starp šiem pakalpojumu sniedzējiem un komerciālajiem lietotājiem pārredzamību un taisnīgumu. Minētā tiesa uzskata, ka ar valsts pasākumiem, saskaņā ar kuriem tiešsaistes starpniecības pakalpojumu sniedzējiem turpmāk ir jānosūta *AGCOM* SEP (turpmāk tekstā – “strīdīgie valsts pasākumi”), Itālijas iestādes savā tiesību sistēmā ir ieviesušas tiesību normas, kurās paredzēta kontrole pār šiem pakalpojumu sniedzējiem raksturīgajiem elementiem, kura esot pilnīgi atšķirīga no šajā regulā paredzētās kontroles, kas attiecas uz to, kā šie pakalpojumu sniedzēji ievēro minētajā regulā paredzētos pienākumus.

- 34 Šī pati tiesa tostarp precizē, ka gadījumā, ja SEP iekļaujamā informācija nebūtu uzskatāma par nozīmīgu, nedz noderīgu Regulas 2019/1150 pareizai piemērošanai, Lēmums Nr. 161/21 būtu spēkā neesošs, jo ar 2020. gada 30. decembra Likumu Nr. 178 *AGCOM* ir piešķirts tikai uzdevums nodrošināt šīs regulas pienācīgu un efektīvu piemērošanu, nevis pilnvaras pieņemt citus reglamentējošus aktus attiecīgajā nozarē.
- 35 Saistībā ar Direktīvu 2015/1535 iesniedzējtiesa, atsaucoties uz tās 1. un 5. pantu, uzskata, ka ar valsts tiesību normām, ar kurām attiecīgajiem pakalpojumu sniedzējiem ir noteikts pienākums nosūtīt *AGCOM* SEP, ir konkrēti ieviesta vispārīga prasība attiecībā uz informācijas sabiedrības pakalpojumu sniegšanu un ka tāpēc – tā kā šīs normas iepriekš nav paziņotas Komisijai – uz tām nevar atsaukties attiecībā pret privātpersonām.
- 36 Attiecībā uz pakalpojumu sniegšanas brīvības principu, kas paredzēts LESD 56. pantā un konkretizēts Direktīvās 2000/31 un 2006/123, iesniedzējtiesa norāda, pirmkārt, ka Direktīvas 2000/31 3. pantā ir noteikts princips, saskaņā ar kuru “koordinētajā jomā” tās 2. panta h) punkta izpratnē informācijas sabiedrības pakalpojumiem ir jāpiemēro tās dalībvalsts tiesiskais regulējums, kurā pakalpojumu sniedzējs ir iedibināts, un pasākumus, ar kuriem tiek izdarīta atkāpe no šī principa, dalībvalstis var veikt, tikai ievērojot noteiktus materiāltiesiskus un procesuālus nosacījumus, kas ir definēti minētā 3. panta 4. punktā. Minētā tiesa uzskata, ka strīdīgie valsts pasākumi neatbilst šiem nosacījumiem.
- 37 Otrkārt, iesniedzējtiesa atgādina, ka saskaņā ar Direktīvas 2006/123 16. pantu dalībvalstis piekļuvi pakalpojumu sniegšanas darbībai vai tās veikšanu savā teritorijā nedrīkst pakārtot prasībām, kas neatbilst nediskriminācijas, nepieciešamības un samērīguma principiem. Minētā tiesa uzskata, ka strīdīgie valsts pasākumi ir nesamērīgi.
- 38 Šajos apstākļos *Tribunale amministrativo regionale per il Lazio* (Lacio Reģionālā administratīvā tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:
- “1) Vai Regula [2019/1150] nepieļauj tādu valsts tiesību normu, kurā ar konkrētu mērķi nodrošināt šīs regulas pienācīgu un efektīvu [piemērošanu], tostarp izmantojot nozīmīgas informācijas vākšanu, tiešsaistes starpniecības un tiešsaistes meklētājprogrammu pakalpojumu sniedzējiem ir paredzēts pienākums periodiski nosūtīt būtisku informāciju par to ieņēmumiem?
 - 2) Vai saskaņā ar Regulu [2019/1150] [SEP] iekļaujamā informācija, kura galvenokārt attiecas uz gūtajiem ieņēmumiem, var tikt uzskatīta par nozīmīgu un lietderīgu [šīs] regulas mērķa sasniegšanai?
 - 3) Vai Direktīva [2015/1535] liek dalībvalstīm paziņot Komisijai par pasākumiem, ar kuriem tiešsaistes starpniecības un tiešsaistes meklētājprogrammu pakalpojumu sniedzējiem ir paredzēts pienākums nosūtīt paziņojumu ar būtisku informāciju par to ieņēmumiem, par kura pārkāpumu tiek piemēroti naudas sodi? Ja atbilde ir apstiprinoša, vai [ši] direktīva ļauj privāttiesību subjektam iebilst, ka tam tiek piemēroti pasākumi, kuri nav paziņoti Komisijai?
 - 4) Vai Direktīvas [2000/31] 3. pants liedz valstu iestādēm pieņemt tādas tiesību normas, ar kurām, deklarējot mērķi nodrošināt Regulas [2019/1150] [piemērošanu], operatori, kuri ir iedibināti citā [dalībvalstī], bet darbojas Itālijā, ir paredzēti tādi administratīva un finansiāla rakstura papildu pienākumi kā paziņojuma ar būtisku informāciju par to ieņēmumiem nosūtīšana, par kuru pārkāpumu tiek piemēroti naudas sodi?

- 5) Vai LESD 56. pantā, Direktīvas [2006/123] 16. pantā un [Direktīvā 2000/31] paredzētais pakalpojumu sniegšanas brīvības princips liedz valstu iestādēm pieņemt tādas tiesību normas, ar kurām, deklarējot mērķi nodrošināt Regulas [2019/1150] [piemērošanu], citā [dalībvalstī] iedibinātajiem operatori ir paredzēti tādi administratīva un finansiāla rakstura papildu pienākumi kā paziņojuma ar būtisku informāciju par to ieņēmumiem nosūtīšana, par kuru pārkāpumu tiek piemēroti naudas sodi?
- 6) Vai Direktīvas [2000/31] 3. panta 4. punkta b) apakšpunkts liek dalībvalstīm paziņot Komisijai par pasākumiem, ar kuriem tiešsaistes starpniecības un tiešsaistes meklētājprogrammu pakalpojumu sniedzējiem ir paredzēts pienākums nosūtīt paziņojumu ar būtisku informāciju par to ieņēmumiem, par kura pārkāpumu tiek piemēroti naudas sodi? Ja atbilde ir apstiprinoša, vai [ši] direktīva ļauj privāttiesību subjektam iebilst, ka tam tiek piemēroti pasākumi, kuri nav paziņoti Komisijai?”

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par otrā jautājuma pieņemamību

- 39 Itālijas valdība apstrīd otrā jautājuma pieņemamību, norādot, ka iesniedzējtiesa lūdz Tiesu izvērtēt SEP iekļaujamās informācijas nozīmīgumu un lietderību saistībā ar Regulas 2019/1150 mērķi, un ka tas liktu Tiesai veikt faktu vērtējumus, kas ir iesniedzējtiesas kompetencē; turklāt iesniedzējtiesa neesot izklāstījusi, kādā ziņā minētā informācija nebūtu nozīmīga vai lietderīga.
- 40 Jāatgādina, ka LESD 267. pantā paredzētās procedūras ietvaros, kuras pamatā ir skaidra funkciju sadale starp valstu tiesām un Tiesu, jebkurš lietas faktu vērtējums ir valsts tiesas kompetencē. Tomēr, lai valsts tiesai sniegtu noderīgu atbildi, Tiesa sadarbības ar valstu tiesām garā var sniegt tai visas norādes, ko tā uzskata par vajadzīgām (spriedums, 2008. gada 1. jūlijs, *MOTOE*, C-49/07, EU:C:2008:376, 30. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 41 Turklāt, lai gan Tiesai nav jāinterpretē dalībvalsts iekšējo tiesību normas, tā tomēr var sniegt iesniedzējtiesai nepieciešamos skaidrojumus par Savienības tiesību normām, kurām valsts tiesību normas var būt pretrunā (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2016. gada 8. novembris, *Lesoochranárske zoskupenie VLK*, C-243/15, EU:C:2016:838, 64. punkts un tajā minētā judikatūra, kā arī 2019. gada 8. maijs, *Rossato un Conservatorio di Musica F. A. Bonporti*, C-494/17, EU:C:2019:387, 29. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).
- 42 Konkrētajā gadījumā ir jāsecina, ka otrais jautājums veido vienu veselumu ar pirmo jautājumu un ka ar šiem jautājumiem iesniedzējtiesa lūdz Tiesu interpretēt Regulu 2019/1150 faktiskajā un juridiskajā kontekstā, ko tā izklāsta lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu.
- 43 No tā izriet, ka otrais jautājums ir pieņemams.

Par lietas būtību

Par pirmo, otro, ceturto un piekto jautājumu

- 44 Ar pirmo, otro, ceturto un piekto jautājumu, kas ir jāizskata kopā un pirmām kārtām, iesniedzējtiesa būtībā vēlas noskaidrot, vai LESD 56. pants, Direktīvas 2006/123 16. pants vai Direktīvas 2000/31 3. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tiem ir pretrunā pasākumi, kurus dalībvalsts veic ar deklarēto mērķi nodrošināt Regulas 2019/1150 pienācīgu un efektīvu piemērošanu un atbilstoši kuriem – neizpildes gadījumā paredzot sodu – citā dalībvalstī iedibinātiem tiešsaistes starpniecības pakalpojumu sniedzējiem, lai tie varētu sniegt savus pakalpojumus pirmajā dalībvalstī, ir pienākums periodiski nosūtīt šīs dalībvalsts iestādei dokumentu par savu ekonomisko situāciju, šajā dokumentā sniedzot daudz detalizētas informācijas tostarp par pakalpojumu sniedzēja ieņēmumiem.
- 45 Iesākumā jānorāda, ka atbilstoši Direktīvas 2006/123 – kas pieņemta, pamatojoties uz EKL 47. panta 2. punktu un 55. pantu, kuru formulējums būtībā ir pārņemts attiecīgi LESD 53. panta 1. punktā un 62. pantā, – 1. panta 1. punktam šīs direktīvas mērķis citastarp ir atvieglot pakalpojumu brīvu apriti. Savukārt Direktīvas 2000/31 – kas pieņemta, pamatojoties uz EKL 47. panta 2. punktu, 55. un 95. pantu, kuru formulējums būtībā ir pārņemts attiecīgi LESD 53. panta 1. punktā, 62. un 114. pantā, – mērķis saskaņā ar tās 1. panta 1. punktu ir veicināt pienācīgu iekšējā tirgus darbību, nodrošinot brīvu informācijas sabiedrības pakalpojumu apriti starp dalībvalstīm.
- 46 Tā kā abās šajās direktīvās ir konkretizēta LESD 56. pantā nostiprinātā pakalpojumu sniegšanas brīvība, gadījumā, ja tiktu konstatēts, ka kāda no šīm direktīvām nepieļauj tādus valsts pasākumus kā pamatlietā aplūkoti, pirmais, otrais, ceturtais un piektais jautājums nebūtu jāskata no šī 56. panta viedokļa.
- 47 Runājot par minēto 56. pantu, kā ģenerālvokāts norādījis secinājumā 6. punktā, ir taisnība, ka saskaņā ar judikatūru tas ir piemērojams pasākumiem nodokļu aplikšanas jomā, kas ir izslēgti no Direktīvas 2000/31 piemērošanas jomas atbilstoši tās 1. panta 5. punkta a) apakšpunktam (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2022. gada 22. decembris, *Airbnb Ireland un Airbnb Payments UK* (C-83/21, EU:C:2022:1018, 38. punkts). Tomēr aplūkojamajā lietā ne iesniedzējtiesa, ne Itālijas valdība neapgalvo, ka strīdīgie valsts pasākumi būtu saistīti ar nepieciešamību nodrošināt fiskālo saistību izpildi.
- 48 Turklāt jānorāda, ka Direktīvas 2006/123 3. panta 1. punktā citastarp ir paredzēts: ja šīs direktīvas noteikumi ir pretrunā noteikumiem kādā citā Savienības tiesību aktā, ar kuru regulē īpašus aspektus piekļuvei kādai pakalpojumu darbībai vai tās veikšanai konkrētās nozarēs, šā cita tiesību akta noteikumi prevalē un tos piemēro attiecīgajās nozarēs.
- 49 Ņemot vērā, ka Direktīvas 2000/31 3. pants attiecas uz īpašiem aspektiem saistībā ar piekļuvi informācijas sabiedrības pakalpojumu darbībai un šīs darbības veikšanu, kā to būtībā norādījis ģenerālvokāts secinājumā 204.–207. punktā, gadījumā, ja tiktu konstatēts, pirmkārt, ka šī tiesību norma attiecas uz tādiem valsts pasākumiem kā pamatlietā aplūkoti un, otrkārt, ka šī tiesību norma nepieļauj minētos pasākumus, pirmais, otrais, ceturtais un piektais jautājums nebūtu jāskata no Direktīvas 2006/123 viedokļa.
- 50 Tādēļ būtu jāskat ar Direktīvas 2000/31 3. panta interpretāciju.

- 51 Šajā ziņā jāatgādina, ka šā 3. panta 1. punktā ir paredzēts, ka katra dalībvalsts nodrošina, ka informācijas sabiedrības pakalpojumi, ko piedāvā pakalpojumu sniedzējs, kurš iedibināts tās teritorijā, atbilst valsts noteikumiem, kas piemērojami šajā dalībvalstī un kas ietilpst koordinētajā jomā. Minētā 3. panta 2. punktā ir precizēts, ka dalībvalstis tādu iemeslu dēļ, kas saistīti ar koordinēto jomu, nedrīkst ierobežot brīvību sniegt informācijas sabiedrības pakalpojumus no citas dalībvalsts.
- 52 Turklāt saskaņā ar Direktīvas 2000/31 3. panta 4. punktu dalībvalstis, ievērojot zināmus kumulatīvus nosacījumus, var attiecībā uz noteiktu koordinētajā jomā ietilpstošu informācijas sabiedrības pakalpojumu veikt pasākumus, kas veido atkāpi no informācijas sabiedrības pakalpojumu brīvas aprites principa (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 19. decembris, *Airbnb Ireland*, C-390/18, EU:C:2019:1112, 83. punkts).
- 53 Attiecībā uz Direktīvas 2000/31 3. pantā paredzēto “koordinēto jomu” ir jāprecizē, ka šīs direktīvas 2. panta h) punktā šī joma ir definēta tādējādi, ka tā aptver prasības, kas noteiktas dalībvalstu juridiskajās sistēmās un kas piemērojamas informācijas sabiedrības pakalpojumu sniedzējiem vai informācijas sabiedrības pakalpojumiem, neatkarīgi no tā, vai šīs prasības ir vispārējas, vai arī tās ir īpaši izveidotas šiem pakalpojumiem vai pakalpojumu sniedzējiem. Šī joma attiecas uz prasībām, kuras pakalpojuma sniedzējam jāievēro attiecībā uz informācijas sabiedrības pakalpojuma darbības sākšanu, piemēram, prasībām, kas saistītas ar kvalifikāciju, atļauju saņemšanu vai paziņošanu, un informācijas sabiedrības pakalpojuma darbības veikšanu, piemēram, prasībām, kas saistītas ar pakalpojuma sniedzēja uzvedību, pakalpojumu kvalitāti vai saturu.
- 54 Tādējādi Direktīva 2000/31 ir balstīta uz principa par kontroli izcelsmes dalībvalstī un savstarpējas atzišanas principa piemērošanu tādējādi, ka šīs direktīvas 2. panta h) punktā definētajā koordinētajā jomā informācijas sabiedrības pakalpojumi tiek reglamentēti tikai tajā dalībvalstī, kuras teritorijā ir iedibināti šo pakalpojumu sniedzēji (spriedums, 2023. gada 9. novembris, *Google Ireland u.c.*, C-376/22, EU:C:2023:835, 42. punkts).
- 55 Tātad, no vienas puses, katrai dalībvalstij kā informācijas sabiedrības pakalpojumu izcelsmes dalībvalstij ir jāreglamentē šie pakalpojumi un tālab jāaizsargā Direktīvas 2000/31 3. panta 4. punkta a) apakšpunkta i) punktā minētie vispārējo interešu mērķi (spriedums, 2023. gada 9. novembris, *Google Ireland u.c.*, C-376/22, EU:C:2023:835, 43. punkts).
- 56 No otras puses, saskaņā ar savstarpējās atzišanas principu katrai dalībvalstij kā informācijas sabiedrības pakalpojumu galamērķa dalībvalstij ir pienākums neierobežot šo pakalpojumu brīvu apriti, pieprasot ievērot tās noteiktos papildu pienākumus koordinētajā jomā (spriedums, 2023. gada 9. novembris, *Google Ireland u.c.*, C-376/22, EU:C:2023:835, 44. punkts).
- 57 No tā izriet, ka Direktīvas 2000/31 3. pantam – izņemot atkāpes, kas atļautas ar šī 3. panta 4. punktā paredzētajiem nosacījumiem, – ir pretrunā tas, ka informācijas sabiedrības pakalpojuma sniedzējam, kurš vēlas sniegt šo pakalpojumu dalībvalstī, kas nav tā iedibināšanās dalībvalsts, tiek piemērotas šīs citas dalībvalsts noteiktās prasības koordinētajā jomā.
- 58 Aplūkojamajā gadījumā nav strīda par to, ka ar strīdīgajiem valsts pasākumiem – ciktāl ar tiem tiek prasīts, lai tiešsaistes starpniecības pakalpojumu sniedzēji, kas ir iedibināti citās dalībvalstīs, nevis Itālijas Republikā, nosūtītu AGCOM SEP, šī pienākuma neizpildes gadījumā paredzot sodus, – tiem ir likts izpildīt nosacījumus, kas nav prasīti to iedibināšanās dalībvalstī.

- 59 Tāpat netiek apstrīdēts, ka šie pakalpojumi ietilpst jēdzienā “informācijas sabiedrības pakalpojumi” Direktīvas 2000/31 2. panta a) punkta izpratnē.
- 60 Turpretim Itālijas valdība apgalvo, ka pienākums nosūtīt *AGCOM* SEP neietilpst “koordinētajā jomā” šīs direktīvas 2. panta h) punkta izpratnē, jo šī pienākuma mērķis ir ļaut *AGCOM* iegūt no attiecīgajiem pakalpojumu sniedzējiem informāciju, kas tai ļautu īstenot savas uzraudzības funkcijas. Tādējādi šis pienākums neesot paredzēts tam, lai minēto pakalpojumu sniedzēji saņemtu atļauju uzsākt vai veikt informācijas sabiedrības pakalpojumu sniegšanas darbību.
- 61 Šajā ziņā apstākļi, ka pienākums periodiski nosūtīt dalībvalsts iestādei informāciju par attiecīgā uzņēmuma ekonomisko situāciju, šā pienākuma neizpildes gadījumā paredzot sodus, ir noteikts, lai minētā iestāde uzraudzītu informācijas sabiedrības pakalpojumu darbības īstenošanas likumību, nekādi neietekmē šā pienākuma tvērumu, proti, to, ka šādu pakalpojumu sniedzējiem, kas iedibināti citā dalībvalstī un vēlas sniegt šos pakalpojumus pirmajā dalībvalstī, ir jāpilda minētais pienākums. Turklāt apstākļi, ka pakalpojumu sniedzējs *de facto* var sākt un veikt informācijas sabiedrības pakalpojuma sniegšanas darbību, nepildot šo pašu pienākumu, neietekmē nepieciešamību to izpildīt, lai šis sniedzējs varētu likumīgi veikt attiecīgo darbību.
- 62 Tātad pretēji tam, ko apgalvo Itālijas valdība, tāds pienākums kā pienākums periodiski sūtīt *AGCOM* SEP, ir prasība attiecībā uz informācijas sabiedrības pakalpojuma darbības veikšanu, un tādējādi šis pienākums ietilpst “koordinētajā jomā” Direktīvas 2000/31 2. panta h) punkta izpratnē.
- 63 Tādēļ dalībvalsts veiktie pasākumi, saskaņā ar kuriem – neizpildes gadījumā paredzot sodu – citā dalībvalstī iedibinātiem tiešsaistes starpniecības pakalpojumu sniedzējiem, lai tie varētu sniegt savus pakalpojumus pirmajā dalībvalstī, ir pienākums periodiski nosūtīt šīs dalībvalsts iestādei dokumentu par savu ekonomisko situāciju, šajā dokumentā sniedzot daudz detalizētas informācijas tostarp par pakalpojumu sniedzēja ieņēmumiem, ir pretrunā Direktīvas 2000/31 3. pantam, ja vien minētie pasākumi neatbilst šā 3. panta 4. punktā paredzētajiem nosacījumiem.
- 64 Šo interpretāciju nevar atspēkot Čehijas valdības arguments, ka minētais 3. pants varot nebūt pretrunā šādiem pasākumiem, ņemot vērā judikatūru par LESD 56. pantu, kas esot piemērojama pēc analogijas un saskaņā ar ko valsts tiesību akti, kuri ir piemērojami visiem saimnieciskās darbības subjektiem, kas veic darbību valsts teritorijā, kuru mērķis nav regulēt kārtību, kādā attiecīgie uzņēmumi sniedz pakalpojumus, un kuru ierobežojošā iedarbība, ko tie varētu radīt pakalpojumu sniegšanas brīvībai, ir pārāk nejausa un pārāk netieša, lai tajos noteikto pienākumu varētu uzskatīt par šķērsli šai brīvībai, nav pretrunā minētajā 56. pantā noteiktajam aizliegumam (spriedums, 2022. gada 22. decembris, *Airbnb Ireland* un *Airbnb Payments UK* (C-83/21, EU:C:2022:1018, 45. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).
- 65 Proti, kā ģenerāladvokāts būtībā norādījis secinājumā 166. un 167. punktā, pirmkārt, prasības, kas ietilpst koordinētajā jomā, nevar atbilst no šīs judikatūras izrietošajiem nosacījumiem, jo šo prasību mērķis jau pēc definīcijas ir reglamentēt piekļuvi informācijas sabiedrības pakalpojuma sniegšanas darbībai, kā arī šīs darbības veikšanu. Otrkārt, ar atvasināto tiesību aktu Savienības likumdevējs var konkretizēt LESD nostiprināto pamatbrīvību, radot apstākļus, kas šī tirgus pienācīgai darbībai ir vēl labvēlīgāki nekā tie, kas izriet no primārajām tiesībām (šajā nozīmē un pēc analogijas skat. spriedumu, 2015. gada 16. jūnijs, *Rina Services u.c.*, C-593/13, EU:C:2015:399, 40. punkts).

- 66 Tātad ir jāpārbauda, vai tādi valsts pasākumi kā šā sprieduma 63. punktā minētie atbilst Direktīvas 2000/31 3. panta 4. punktā paredzētajiem nosacījumiem.
- 67 Šajā nolūkā, pirmkārt, ir jāuzsver, kā tas izriet no paša šīs tiesību normas formulējuma, ka minētā norma var attiekties tikai uz pasākumiem, kas “pieņemti pret noteiktu informācijas sabiedrības pakalpojumu”.
- 68 Šajā ziņā jāatgādina, ka 2023. gada 9. novembra spriedumā *Google Ireland* u.c.(C-376/22, EU:C:2023:835) Tiesa nosprieda, ka Direktīvas 2000/31 3. panta 4. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka vispārīgi un abstrakti pasākumi, kuri attiecas uz noteiktu informācijas sabiedrības pakalpojumu vispārīgu kategoriju un ir vienādi piemērojami visiem šīs pakalpojumu kategorijas pakalpojumu sniedzējiem, neietilpst jēdzienā “pasākumi, kas pieņemti pret noteiktu informācijas sabiedrības pakalpojumu” šīs tiesību normas izpratnē.
- 69 Aplūkojamajā gadījumā, neskarot pārbaudi, kas jāveic iesniedzējtiesai, šķiet, ka strīdīgajiem valsts pasākumiem ir vispārīgs un abstrakts tvērums, tādējādi tos nevar kvalificēt kā “pasākumus, kas pieņemti pret noteiktu informācijas sabiedrības pakalpojumu” Direktīvas 2000/31 3. panta 4. punkta a) apakšpunkta izpratnē.
- 70 Turklāt saskaņā ar šo tiesību normu valsts pasākumiem, lai tos varētu uzskatīt par atbilstošiem minētajai normai, ir jābūt nepieciešamiem, lai nodrošinātu sabiedrisko kārtību, sabiedrības veselības aizsardzību, sabiedrības drošību vai patērētāju aizsardzību.
- 71 Tātad ir jāpārbauda, vai tas tā ir tādu valsts pasākumu gadījumā, kas veikti ar deklarēto mērķi nodrošināt Regulas 2019/1150 piemērošanu.
- 72 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar Regulas 2019/1150 1. panta 5. punktu šī regula neskar Savienības tiesību aktus, tostarp elektroniskās komercijas jomā.
- 73 Tā kā Direktīva 2000/31 acīmredzami ietilpst šajā jomā, tādi pasākumi kā strīdīgie valsts pasākumi var tikt uzskatīti par atbilstošiem šīs direktīvas 3. panta 4. punkta a) apakšpunktam, pamatojoties uz to, ka to mērķis ir nodrošināt Regulas 2019/1150 piemērošanu, tikai gadījumā, ja ir konstatējams, ka šīs regulas mērķis atbilst kādam no šajā tiesību normā uzskaitītajiem mērķiem.
- 74 No Regulas 2019/1150 7. un 51. apsvēruma izriet, ka tās mērķis ir izveidot Savienības līmenī obligāto noteikumu mērķtiecīgu kopumu, lai iekšējā tirgū nodrošinātu taisnīgu, paredzamu, ilgtspējīgu un uzticamu tiešsaistes uzņēmējdarbības vidi. It īpaši par labu komerciālajiem lietotājiem būtu jānodrošina pienācīga pārredzamība, kā arī efektīvas tiesiskās aizsardzības iespējas visā Savienībā, lai Savienībā sekmētu pārrobežu darījumdarbību un tādējādi pareizu iekšējā tirgus darbību.
- 75 Šīs regulas 1. panta 1. punktā ir precizēts, ka tās mērķis ir veicināt iekšējā tirgus pienācīgu darbību, izklāstot noteikumus, kas garantē, ka komerciālajiem lietotājiem un korporatīvo tīmekļvietņu lietotājiem saistībā ar tiešsaistes meklētājprogrammām tiek nodrošināta pienācīga pārredzamība, taisnīgums un efektīvi tiesiskās aizsardzības līdzekļi.

- 76 Kā secinājumu 186.–190. punktā būtībā norādījis ģenerālvokāts, pat ja tiktu pieņemts, ka tādu valsts pasākumu kā strīdīgie valsts pasākumi mērķis būtu nodrošināt Regulas 2019/1150 mērķa sasniegšanu, nepastāv tieša saikne starp šo mērķi, no vienas puses, un Direktīvas 2000/31 3. panta 4. punkta a) apakšpunkta i) punktā uzskaitītajiem mērķiem, kas atgādināti šā sprieduma 70. punktā, no otras puses.
- 77 Proti, ir skaidrs, ka Regulas 2019/1150 mērķis neattiecas ne uz sabiedrisko kārtību, ne uz sabiedrības veselības aizsardzību, ne arī uz sabiedrības drošību.
- 78 Attiecībā uz patērētāju aizsardzību vispirms ir jānorāda, ka tā neaptver uzņēmumu aizsardzību. Taču Regulā 2019/1150 ir paredzēti noteikumi par attiecībām starp tiešsaistes starpniecības pakalpojumu sniedzējiem un komerciālajiem lietotājiem.
- 79 Tālāk, no Regulas 2019/1150 3. apsvērumā izriet, ka saikne starp “tiešsaistes platformu ekonomikas pārredzamības un uzticamības [nodrošināšanu] darījumu attiecībās starp uzņēmumiem” un “patērētāju uzticēšanās tiešsaistes platformu ekonomikai [uzlabošanu]” ir tikai netieša.
- 80 Visbeidzot, šajā 3. apsvērumā ir precizēts, ka “tomēr tiešsaistes platformu ekonomikas attīstības tiešo ietekmi uz patērētājiem regulē citi Savienības tiesību akti, jo īpaši patērētāju [aizsardzības] *acquis*”.
- 81 Jāpiebilst, ka Direktīvas 2000/31 3. panta 4. punkts – kā izņēmums no principa par kontroli izcelsmes dalībvalstī – ir jāinterpretē šauri (pēc analogijas skat. spriedumu, 2012. gada 22. novembris, *Probst*, C-119/12, EU:C:2012:748, 23. punkts, un 2022. gada 21. jūnijs, *Ligue des droits humains*, C-817/19, EU:C:2022:491, 70. punkts). Tādējādi šo izņēmumu nevar piemērot pasākumiem, kuriem, vislielākais, var būt tikai netieša saikne ar kādu no šajā tiesību normā minētajiem mērķiem.
- 82 Tāpēc no apstākļa, ka ir veikti valsts pasākumi ar deklarēto mērķi nodrošināt Regulas 2019/1150 piemērošanu, nevar izsecināt, ka šie pasākumi ir nepieciešami, lai nodrošinātu kādu no Direktīvas 2000/31 3. panta 4. punkta a) apakšpunkta i) punktā uzskaitītajiem mērķiem.
- 83 Tādējādi dalībvalsts veiktie pasākumi, saskaņā ar kuriem – neizpildes gadījumā paredzot sodu – citā dalībvalstī iedibinātiem tiešsaistes starpniecības pakalpojumu sniedzējiem, lai tie varētu sniegt savus pakalpojumus pirmajā dalībvalstī, ir pienākums periodiski nosūtīt šīs dalībvalsts iestādei dokumentu par savu ekonomisko situāciju, šajā dokumentā sniedzot daudz detalizētas informācijas tostarp par pakalpojumu sniedzēja ieņēmumiem, neatbilst Direktīvas 2000/31 3. panta 4. punkta a) apakšpunktā paredzētajiem nosacījumiem.
- 84 Tā kā strīdīgie valsts pasākumi ietilpst Direktīvā 2000/31 paredzētajā koordinētajā jomā un tā kā šīs direktīvas interpretācija ļauj atbildēt uz pirmo, otro, ceturto un piekto jautājumu, kā tie ir pārformulēti šā sprieduma 44. punktā, atbilstoši šā sprieduma 45.–49. punktā izklāstītajiem apsvērumiem nav jāinterpretē arī LESD 56. pants vai Direktīva 2006/123.
- 85 Ņemot vērā visu iepriekš minēto, uz pirmo, otro, ceturto un piekto jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 2000/31 3. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tam ir pretrunā pasākumi, kurus dalībvalsts veic ar deklarēto mērķi nodrošināt Regulas 2019/1150 pienācīgu un efektīvu piemērošanu un atbilstoši kuriem – neizpildes gadījumā paredzot sodu – citā dalībvalstī iedibinātiem tiešsaistes starpniecības pakalpojumu sniedzējiem, lai tie varētu sniegt savus

pakalpojumus pirmajā dalībvalstī, ir pienākums periodiski nosūtīt šīs dalībvalsts iestādei dokumentu par savu ekonomisko situāciju, šajā dokumentā sniedzot daudz detalizētas informācijas tostarp par pakalpojumu sniedzēja ieņēmumiem.

Par trešo un sesto jautājumu

- 86 Trešais un sestais jautājums attiecas uz Direktīvā 2000/31 un Direktīvā 2015/1535 paredzētajiem iepriekšējas paziņošanas pienākumiem, kuru neievērošana liedz atsaukties attiecībā pret privātpersonām uz pasākumiem, par kuriem bija jāpaziņo un kuri netika paziņoti.
- 87 Tomēr, ņemot vērā uz pirmo, otro, ceturto un piekto jautājumu sniegto atbildi, uz trešo un sesto jautājumu nav jāatbild.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 88 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība izriet no tiesvedības, kas notiek iesniedzējtiesā, tāpēc tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (otrā palāta) nospriež:

Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2000/31/EK (2000. gada 8. jūnijs) par dažiem informācijas sabiedrības pakalpojumu tiesiskiem aspektiem, jo īpaši elektronisko tirdzniecību, iekšējā tirgū (Direktīva par elektronisko tirdzniecību) 3. pants

ir jāinterpretē tādējādi, ka

tam ir pretrunā pasākumi, kurus dalībvalsts veic ar deklarēto mērķi nodrošināt Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2019/1150 (2019. gada 20. jūnijs) par taisnīguma un pārredzamības veicināšanu komerciālajiem lietotājiem paredzētos tiešsaistes starpniecības pakalpojumos pienācīgu un efektīvu piemērošanu un atbilstoši kuriem – neizpildes gadījumā paredzot sodu – citā dalībvalstī iedibinātiem tiešsaistes starpniecības pakalpojumu sniedzējiem, lai tie varētu sniegt savus pakalpojumus pirmajā dalībvalstī, ir pienākums periodiski nosūtīt šīs dalībvalsts iestādei dokumentu par savu ekonomisko situāciju, šajā dokumentā sniedzot daudz detalizētas informācijas tostarp par pakalpojumu sniedzēja ieņēmumiem.

[Paraksti]